

תום' ישינים

ד:

בדיוטא אחת דר״ע סבר ילפי' זורק ממושיט ורבנן סברי לא ילפינן אלא דרבה לא חש לפרש כל הצעיות^א ועוד אומר ר״י דהא דקאמר הש״ס אבל למטה מעשרה ד״ה חייב דאמרינן קלוטה כמי שהונחה היינו לרבנן אבל לר״ע קלוטה לאו כמי שהונחה דמיא ומחייב משום

דילפינן זורק ממושיט דאי סבר כמי שהונחה דמיא אלא הוה מצי למילף זורק ממושיט דהא לא דמיא כלל דכיון דכמי שהונחה דמיא הוּי זורק למעלה וממקום פטור לרה״י ולא דמי כלל למושיט שהוא מרה״י לרה״י ורה״ר באלמנא^ב אלמא ע״כ כיון דסבר ילפינן זורק ממושיט סבר קלוטה לאו כמי שהונחה דמיא והשמא אחי שפיר דפריך למימרא דפשיטא ליה כו^ג ואחי נמי שפיר דלא מצי למימר לעיל אבל למעלה מי' ד״ה חייב דילפינן זורק ממושיט דלר״ע לא מצי למילף כיון דסבר כמי שהונחה דמיא וכן משמע קטת דהא רב חסדא צעי נמי בהזורק (לקמן דף טז.) כמו רבה דהכא ואי הא דקא מסיים קלוטה כמי שהונחה דמיא קאי נמי אדר״ע היכי מצי למימר לרב חסדא דלכ״ע כמי שהונחה דמיא ולקמן בפירקין (דף טז.) משמע דדוקא ברה״י לא צעי רב חסדא הנחה ע״ג מקום ארבעה ומיהו רשב״א פירש בסמוך אף ברה״ר לא צעי רב חסדא מקום ד': ודי^ד**במא** הנחה הוא

דבא בעיא הא עקירה בעיא. פירש״י דדיק מדלג מחייב ב' אחת משום הולאה ואחת משום הכנסה וקשה ב' דילמא הא דלא מחייב ב' משום דלא מחייב אמולדה במקום אב' ועוד דבסמוך קאמר רב יהודה מחייב היה רבי ב' אע״ג דקמני סתם רבי מחייב ה״ג לר״ע מנ״ל דלא מחייב שמים ונראה לפרש^א דפריך הא עקירה צעיא^ב דילפינן ממשכן שהיו נוטלין מתצנצן שהיו צנן ארבע על ארבע ונותנין ליד עושי המלאכה ולפי מה שפירשתי לעיל דדרשנין מאל ילא איש ממקומו אחי נמי שפיר דצעקירה מייירי: **אלא** א״ר יוסף ב'. קשה לרשב״א מה לריבין רבה ורב יוסף להטעמיד המשנה כתנאים והא כפירא להו בפירק בתרא דעירובין (ד' טז. עב.) דמחשבתו משיחא ליה מקום דקאמר התם רב יוסף השתין ורק חייב חטאת ופריך והא צעינן מקום ד' וליכא ומשני מחשבתו משיחא ליה מקום דאי לא תימא הכי הא דלמר רבה זרק צפי כלב או צפי כצנן חייב וכו' ותי' ר״ת דהא דלמר מחשבתו משיחא ליה מקום היינו היכא דלא ניחא לי'^א צעינן אחר אלא צענין זה כמו משחין ורק שאינו יכול להשתין או לרוק צענין אחר וכן זרק צפי כלב שרצונו שיאכלנו הכלב או ששרוף העץ כצנצן ול״ג התם ונח צפי כלב דנח משמע דלין כוונתו לכן אבל הכא אינו חושש אם מקבל צידו או כבלי אחר^ב וזהא דלמר לקמן (ד' ה.) ה״א ה״מ היכא דאחשבה לידו אע״ג דניחא ליה שיקבלנו צע״א כמו צידו' היינו משום דקאמר דידו של אדם חשובה לו כד' על ד' א' אבל בשאר דברים לא משוי ליה מחשבתו אלא היכא דלא ניחא ליה צע״א: זרק ונח ע״ג וזו ב^א שהוא ר' מחייב. וא״ם אכתי תקשה לך דילמא הנחה הוא דלא צעיא הא עקירה צעיא וי״ל צדאלו הכי פריך שפיר אבל קשה לספרים דגרסי לקמן בהזורק (ד' טז.): על מילתא דרב יהודה דלמר בסמוך מחייב היה רבי שמים וימיב רב חסדא וקא קשיא ליה למימרא דמחייב רבי אמולדה במקום אב וכו' א״ל רב יוסף מר אדר' מתני לה וקשיא ליה רבי אדר' יהודה מתנינן לה לדברי ר״י דלמר חייב ב' אבל לר' לא מחייב ב' דלא מחייב ר' אמולדה במקום אב אם כן מה תירץ רב יוסף הא מני ר' היא אכתי תקשה דילמא הנחה הוא דלא צעי הא עקירה צעי וי״ל דסבר רב יוסף דדוקא אקלוטה דר״ע דליכא הנחה כלל איכא למיפרך הא עקירה צעי^א אבל אר' דצעי הנחה ע״ג וזו כל שהוא ה״ה דלעקירה סגיא בכל שהוא ומיהו להש״ס בסמוך לית ליה סברא דרב יוסף דפריך ארבי זירא דילמא אחרים צעו עקיית מקום ד' ולא סגיא בכל שהוא כמו בהנחה ולר״ם נראה דגרסין בהזורק ימיב רב יוסף וקא קשיא ליה א״ל רב חסדא וכו' ואמי שפיר דרב יוסף הוה מתני דברי רב יהודה אדר' ובסמוך דפריך והא אימתמר כו' הוה מצי למיפרך הא דקשיא ליה לרב יוסף בהזורק (סז.) דרבי לא מחייב אמולדה במקום אב דתניא ר' אומר דברים הדברים אלה הדברים וכגירסת ר״ם נראה להזהא גירסת דמתני רב יוסף מילתא דרב יהודה דמחייב ב' ארבי יהודה קשה דרב יוסף אדרב יוסף דהתם אומר בהדיא רבה ורב יוסף דלמרי תרוייהו לא מחייב ר״י אלא אחת ויש לדחות דרב יוסף משמני' דרב יהודה קאמר^א ורב יהודה מחייב שמים וליה לא סגיירא ליה: **באי״ל העומד ברה״י** וגופו נוטה לרשות הרבים. הכא צשמעתין הוה מצי לאוקמי צאלין שעיקרו וגופו כולו קאי ברה״י ויש צעיקרו ד' דרבי סבר שדי נופו צתר עיקרו וחשיצא מקום ד' ורבנן סברי לא אמרינן שדי נופו צתר עיקרו ולא הוי מקום ד' דברה״י נמי סברא שצמעתין דצעין מקום ד' על ד' מדלמר בסמוך תני טרסקל צצידו הא תינח ברה״י משמע דברה״י נמי מהדרינן לאשכוחי מקום ארבע אלא נקט ברה״ג משום דמילתא דאצי אימתמר צפרקין אמילתא דרב חסדא דלמר נעץ קנה ברה״י זרק ונח על גביו אפילו גצוה מאה אמה חייב ופריך לימא דרב חסדא דלמר כרבי ומשני דברה״י כ״ע לא פליגי כדרב חסדא והכא צאלין העומד ברה״י וגופו נוטה לרה״ר ומיירי אפילו אין צעיקרו ד' דרבי סבר שדי נופו צתר עיקרו דהויא ברה״י וחייב אע״ג דלא הוי מקום ד' כדרב חסדא ורבנן סברי לא אמרינן שדי נופו צתר עיקרו אבל קשה אמאי לא משני אצי לקמן צאלין העומד כולו ברה״ר^א ויש צעיקרו ד' דרבי סבר שדי נופו כו' וחשיב מקום ד' ולרבנן לא הוי מקום ד' דברה״ר מודה רב חסדא דצעין מקום ד' דברה״י דווקא קאמר רב חסדא כדמשמע לקמן דקאמר צרשות היחיד כולי' עולמא לא פליגי כדרב חסדא ויש לומר דברה״ר לא מצי לאוקמי דאי הנוף למטה מג' לא הוו פטרי רבנן אע״ג דליכא ד' דכארעא סמיכתא היא ואי למעלה מג' לא הוה מחייב ר' דכרמלית היא אם רחב ארבע או מקום פטור אם אינו רחב ד' ולרשב״א נראה דצרשות הרבים נמי משכחת לה למימר שדי נופו צתר עיקרו כגון שעיקרו פחות משלשה או גצוה ט' ורבים מכתפים עליו דהו רה״ר וגופו עולה למעלה מג' דלרבי הוי נוף רשות הרבים דשדינן ליה צתר עיקרו כי היכי דשדינן ליה צתר עיקרו לשוירי רה״י ולרבנן לא הוי כרה״ר והא דלא מוקי ליה אצי הכי^א משום דרב חסדא לא צעי מקום ד' גס צרשות הרבים דמ״ש ורב חסדא נקט רשות היחיד משום דצעי לאשמעתין אפילו גצוה מאה אמות משום דרה״י עולה עד לרקיע ואידי דנקט איהו רשות היחיד נקט נמי צתר הכי ברה״י כ״ע לא פליגי כו' ולמאי דמוקי לה אצי לקמן אליבא דרב חסדא הא דנקט וזו כל שהוא דהא אפי' צרוחצ ד' נמי פליגי אומר רשב״א דנקט כל שהוא משום למעלה מי' דאי הוי רחב ד' הוי רה״י ולא הוו פטרי רבנן ט' (אי אין) גדיים צוקעין תחמיו אי סברי כר' יוסי צב' יהודה בהזורק (לקמן דף קב.) ואין נראה לר״י דמשמע דמשום צרותא דר' נקט לה ואומר ר״י דאי הוה נקוט וזו סתמא^א הוה סלקא דעתך דמיירי צרצח ארבע וטעמא דר' לאו משום שדי נופו צתר עיקרו אלא ה״א דסבר כרבי יוסי צב״י דנעץ קנה ברה״ר וצראשו טרסקל^א להכי נקט כל שהוא לאשמעתין^א דטעמא דרבי משום שדי נופו כו' ורש״י שפירש כאן משום שדי נופו צתר עיקרו והוי כמונח צרשות הרבים ע״ג מקום ד' אי אפשר להעמידה דאי למטה מג' לא צעי רחב ד' לכ״ע ולמעלה מג' לא הוי רה״ר אם לא נעמיד כדצילה שמנה וטח צלל הנוף: לא

יציאות השבת פרק ראשון שבת

וצפוד י'. דאילו למעלה מי' לאו אויר ר״ה הוא אלא אויר מקום פטור הוא ואפי' קלוטה ליכא: **זורק ממושיט.** דאילו צמושיט מרה״י לרה״י דרך ר״ה אפי' למעלה מי' קיימא לן צפ' הזורק^א דחייב דיליף מעגלות של מדצר שמושיטין את הקרשים מזו לזו והן רה״י וציניהם ר״ה ולא היו זורקים אותן שלא יתקלקלו:

ודילמא הנחה הוא דלא צעיא. מדקמני ר״ע מחייב אבל עקירה צעי מעל גבי מקום ד' מדלג קמני ר״ע מחייב שמים אחת משום הולאה ואחת משום הכנסה: וקץ. מר״ה מתחלת ד' לסוף ד' ונח' ע״ג וזו. כל עץ היוצא מן הכותל קרי וזו: **רבי מחייב.** אלמא דלא צעי הנחה על מקום ד': **שדי נופו צתר עיקרו.** והוי כמונח ברה״ה על מקום ד' דעיקר מחשיב ליה לנוף: **מחייב היה ר' שפיס.** דהוי כאלו נח ברה״י וחזר ונעקר משם והכניס לרה״ה. אלמא לא עקירה צעי ולא הנחה צעי ע״ג מקום ד': מקורה

יוסף הא מני רבי היא הי רבי איילימא הא ר' דתניא זרק ונח ע״ג וזו כל שהוא רבי מחייב והכמים פוטרין התם כדבעי' למימור לקמן כדאביי^א דאמר אביי הכא באילן העומד ברה״י וגופו נוטה לר״ה זורק ונח אגופו דר' סבר אמרי' ו' שדי נופו בתר עיקרו ורבנן סברי לא אמרי' שדי נופו בתר עיקרו אלא הא ר' דתניא זרק מרה״ר לרה״ר ורה״י באמצע^א ר' מחייב והכמים פוטרין ואמר רב יהודה אמר שמואל מחייב היה ר' שתים אחת משום הוצאה ואחת משו' הכנסה אלמא לא בעי עקירה ולא הנחה ע״ג מקום ד' על ד' הא איתמר עלה רב ושמואל דאמרי תרוייהו לא

מחייב מדלג מדלג מחייב ב' אחת משום הולאה ואחת משום הכנסה וקשה ב' דילמא הא דלא מחייב ב' משום דלא מחייב אמולדה במקום אב' ועוד דבסמוך קאמר רב יהודה מחייב היה רבי ב' אע״ג דקמני סתם רבי מחייב ה״ג לר״ע מנ״ל דלא מחייב שמים ונראה לפרש^א דפריך הא עקירה צעיא^ב דילפינן ממשכן שהיו נוטלין מתצנצן שהיו צנן ארבע על ארבע ונותנין ליד עושי המלאכה ולפי מה שפירשתי לעיל דדרשנין מאל ילא איש ממקומו אחי נמי שפיר דצעקירה מייירי: **אלא** א״ר יוסף ב'. קשה לרשב״א מה לריבין רבה ורב יוסף להטעמיד המשנה כתנאים והא כפירא להו בפירק בתרא דעירובין (ד' טז. עב.) דמחשבתו משיחא ליה מקום דקאמר התם רב יוסף השתין ורק חייב חטאת ופריך והא צעינן מקום ד' וליכא ומשני מחשבתו משיחא ליה מקום דאי לא תימא הכי הא דלמר רבה זרק צפי כלב או צפי כצנן חייב וכו' ותי' ר״ת דהא דלמר מחשבתו משיחא ליה מקום היינו היכא דלא ניחא לי'^א צעינן אחר אלא צענין זה כמו משחין ורק שאינו יכול להשתין או לרוק צענין אחר וכן זרק צפי כלב שרצונו שיאכלנו הכלב או ששרוף העץ כצנצן ול״ג התם ונח צפי כלב דנח משמע דלין כוונתו לכן אבל הכא אינו חושש אם מקבל צידו או כבלי אחר^ב וזהא דלמר לקמן (ד' ה.) ה״א ה״מ היכא דאחשבה לידו אע״ג דניחא ליה שיקבלנו צע״א כמו צידו' היינו משום דקאמר דידו של אדם חשובה לו כד' על ד' א' אבל בשאר דברים לא משוי ליה מחשבתו אלא היכא דלא ניחא ליה צע״א: זרק ונח ע״ג וזו ב^א שהוא ר' מחייב. וא״ם אכתי תקשה לך דילמא הנחה הוא דלא צעיא הא עקירה צעיא וי״ל צדאלו הכי פריך שפיר אבל קשה לספרים דגרסי לקמן בהזורק (ד' טז.): על מילתא דרב יהודה דלמר בסמוך מחייב היה רבי שמים וימיב רב חסדא וקא קשיא ליה למימרא דמחייב רבי אמולדה במקום אב וכו' א״ל רב יוסף מר אדר' מתני לה וקשיא ליה רבי אדר' יהודה מתנינן לה לדברי ר״י דלמר חייב ב' אבל לר' לא מחייב ב' דלא מחייב ר' אמולדה במקום אב אם כן מה תירץ רב יוסף הא מני ר' היא אכתי תקשה דילמא הנחה הוא דלא צעי הא עקירה צעי וי״ל דסבר רב יוסף דדוקא אקלוטה דר״ע דליכא הנחה כלל איכא למיפרך הא עקירה צעי^א אבל אר' דצעי הנחה ע״ג וזו כל שהוא ה״ה דלעקירה סגיא בכל שהוא ומיהו להש״ס בסמוך לית ליה סברא דרב יוסף דפריך ארבי זירא דילמא אחרים צעו עקיית מקום ד' ולא סגיא בכל שהוא כמו בהנחה ולר״ם נראה דגרסין בהזורק ימיב רב יוסף וקא קשיא ליה א״ל רב חסדא וכו' ואמי שפיר דרב יוסף הוה מתני דברי רב יהודה אדר' ובסמוך דפריך והא אימתמר כו' הוה מצי למיפרך הא דקשיא ליה לרב יוסף בהזורק (סז.) דרבי לא מחייב אמולדה במקום אב דתניא ר' אומר דברים הדברים אלה הדברים וכגירסת ר״ם נראה להזהא גירסת דמתני רב יוסף מילתא דרב יהודה דמחייב ב' ארבי יהודה קשה דרב יוסף אדרב יוסף דהתם אומר בהדיא רבה ורב יוסף דלמרי תרוייהו לא מחייב ר״י אלא אחת ויש לדחות דרב יוסף משמני' דרב יהודה קאמר^א ורב יהודה מחייב שמים וליה לא סגיירא ליה: **באי״ל העומד ברה״י** וגופו נוטה לרשות הרבים. הכא צשמעתין הוה מצי לאוקמי צאלין שעיקרו וגופו כולו קאי ברה״י ויש צעיקרו ד' דרבי סבר שדי נופו צתר עיקרו וחשיצא מקום ד' ורבנן סברי לא אמרינן שדי נופו צתר עיקרו ולא הוי מקום ד' דברה״י נמי סברא שצמעתין דצעין מקום ד' על ד' מדלמר בסמוך תני טרסקל צצידו הא תינח ברה״י משמע דברה״י נמי מהדרינן לאשכוחי מקום ארבע אלא נקט ברה״ג משום דמילתא דאצי אימתמר צפרקין אמילתא דרב חסדא דלמר נעץ קנה ברה״י זרק ונח על גביו אפילו גצוה מאה אמה חייב ופריך לימא דרב חסדא דלמר כרבי ומשני דברה״י כ״ע לא פליגי כדרב חסדא והכא צאלין העומד ברה״י וגופו נוטה לרה״ר ומיירי אפילו אין צעיקרו ד' דרבי סבר שדי נופו צתר עיקרו דהויא ברה״י וחייב אע״ג דלא הוי מקום ד' כדרב חסדא ורבנן סברי לא אמרינן שדי נופו צתר עיקרו אבל קשה אמאי לא משני אצי לקמן צאלין העומד כולו ברה״ר^א ויש צעיקרו ד' דרבי סבר שדי נופו כו' וחשיב מקום ד' ולרבנן לא הוי מקום ד' דברה״ר מודה רב חסדא דצעין מקום ד' דברה״י דווקא קאמר רב חסדא כדמשמע לקמן דקאמר צרשות היחיד כולי' עולמא לא פליגי כדרב חסדא ויש לומר דברה״ר לא מצי לאוקמי דאי הנוף למטה מג' לא הוו פטרי רבנן אע״ג דליכא ד' דכארעא סמיכתא היא ואי למעלה מג' לא הוה מחייב ר' דכרמלית היא אם רחב ארבע או מקום פטור אם אינו רחב ד' ולרשב״א נראה דצרשות הרבים נמי משכחת לה למימר שדי נופו צתר עיקרו כגון שעיקרו פחות משלשה או גצוה ט' ורבים מכתפים עליו דהו רה״ר וגופו עולה למעלה מג' דלרבי הוי נוף רשות הרבים דשדינן ליה צתר עיקרו כי היכי דשדינן ליה צתר עיקרו לשוירי רה״י ולרבנן לא הוי כרה״ר והא דלא מוקי ליה אצי הכי^א משום דרב חסדא לא צעי מקום ד' גס צרשות הרבים דמ״ש ורב חסדא נקט רשות היחיד משום דצעי לאשמעתין אפילו גצוה מאה אמות משום דרה״י עולה עד לרקיע ואידי דנקט איהו רשות היחיד נקט נמי צתר הכי ברה״י כ״ע לא פליגי כו' ולמאי דמוקי לה אצי לקמן אליבא דרב חסדא הא דנקט וזו כל שהוא דהא אפי' צרוחצ ד' נמי פליגי אומר רשב״א דנקט כל שהוא משום למעלה מי' דאי הוי רחב ד' הוי רה״י ולא הוו פטרי רבנן ט' (אי אין) גדיים צוקעין תחמיו אי סברי כר' יוסי צב' יהודה בהזורק (לקמן דף קב.) ואין נראה לר״י דמשמע דמשום צרותא דר' נקט לה ואומר ר״י דאי הוה נקוט וזו סתמא^א הוה סלקא דעתך דמיירי צרצח ארבע וטעמא דר' לאו משום שדי נופו צתר עיקרו אלא ה״א דסבר כרבי יוסי צב״י דנעץ קנה ברה״ר וצראשו טרסקל^א להכי נקט כל שהוא לאשמעתין^א דטעמא דרבי משום שדי נופו כו' ורש״י שפירש כאן משום שדי נופו צתר עיקרו והוי כמונח צרשות הרבים ע״ג מקום ד' אי אפשר להעמידה דאי למטה מג' לא צעי רחב ד' לכ״ע ולמעלה מג' לא הוי רה״ר אם לא נעמיד כדצילה שמנה וטח צלל הנוף: לא

מסורת הש״ס

א) [לקמן דף טז.] ב) [צ״ק ע: לעיל ע״א וש״ס.] ג) יוא נהי דסבר, ד) [נקמן דף טז.] ז) שם דף טז., ו) [שם ב״מ קסח.], ו) [נקמן דף טז.] ח) [נטיין עט.], ט) [נקמן דף טז.] י) דברי יהודה כ״ג, כ) כ״ז אפילו,

רב נסים גאון

פרק ראשון

אבל למעלה מעשרה זבובי הכל פטור ולא ילפינן זורק ממושיט. עיקרו במשנה בפרק הוורק היו שחיתון ברייטי אחת הוורק פטור והמושיט חייב, שכן היתה עבודת הלויים ב' עגלות זו אחר זו ברה״ר מושיטין את הקרשים מזו לזו אבל לא זורקין. ולפום דהויין אבות המלאכות ילפי ממלאכות המשכן כמו שאמרו בפרק כמה את הקרשים מזו לזו את המושיט בשבת במוחלט לגזוותרא שהן בפרק הוורק חייב והוורק פטור. ועל העיקר הוה אמרו לא ילפינן זורק ממושיט.

רבינו חננאל

ורחנין ודילמא הנחה ע״ג מקום ד' לא בעי, אבל עקירה ע״ג מקום ד' בעי, דהא לא שמעינן ליה לר' עקיבא מהא מתניתין אלא בהנחה בלבד. אמר אר רב יוסף ר' היא כו', ונדחת.

א) ואינה הוכחה דלא אמר קלוט' כמי שהונחה דמיא אלא להחמיר דאי להקל נמי אמרו א״כ זורק ד״ה ברה״ר היכי משכחת לה:

ב) אין זה קושא כ״כ דהא לא קאמר הא עקירה וודאי צעי אלא דילמא קאמר: ג) לא תחישב לי דה״מ למימר דפליגי דלא הוי טפו ברה״ר ולרבנן מקום פטור או כרמלי' הוה ועוד דה״מ אצי למימר איפכא צאלין העומד ברה״ר וגופו כאלן העומד ברה״ר וגופו או מקום פטור ולר' הוי צרותא טפי דאפי' טפו לגמרי צרשות אחר שדי טפו צתר עיקרו:

מוסף תוספות

א. והשתא ניחא נמי הא דפריך והא מיבעיא ליה לרבה דאהאי צד סמך דאפילו לר' עקיבא מוס' אמרינן קלוטה. מוס' הלא״ש. ב. ומושיט כל זמן שהחפץ ביד האדם לא אומנה כקלוט דמי. מוס' הלא״ש. ג. ולדוך צד לית ליה לר' עקיבא קלוטה. מוס' הלא״ש. ד. ודבאמרינן בפרק הוורק (לקמן צז:) דלא מחייב אתולדה במקום אב. רשב״א. ה. מסבירא הוה. מוס' הלא״ש. ו. דעקירה הוה דאיכא למימר דבעי מקום ארבעה משום. מוס' הלא״ש. ז. אבל בהנחה לא [נדונותין]. מוס' הלא״ש. ח. שינוה. מוס' הלא״ש. ט. ואי. מוס' הלא״ש. י. משמע דמחשבתו משריא ליה מקום אפי' היכא דניחא ליה בענין אחר וכו', י״ל דהחת. מוס' הלא״ש. יא. וה״ק חגי מילי ידו דחשובה כד' על ד' היכא דאחשבה. מוס' הלא״ש. יב. כיון דלא בעי הנחה כלל אין נראה לומר גבי עקירה כן. מוס' הלא״ש. יג. וגם הנוף ברשות הרבים. מוס' הלא״ש נהלן מ. יד. ואין בנופו ד'. מוס' הלא״ש נהלן מ. טו. ולא הוה מפרש כל שהוא. מוס' הלא״ש נהלן מ. טז. זרק ונח על גביו דר' יוסי בר' יהודה משוי ליה רשות היחיד ואצ״פ שגדיים בוקעים בר' מוס' הלא״ש נהלן מ. יז. דלאו בהכי פליגי אלא. מוס' הלא״ש נהלן מ.